



ство, въ което да влизатъ като равноправни членове българи, сърби, хървати и словенци. Сърбитѣ пакъ почнали да се готвятъ за война съ турцитѣ. Въ Бѣлградъ се открило военно училище, което да подготви бждещи офицери и подофицери. Наредъ съ сърбитѣ, въ него били приети и около 200 души българи. И Василь Ивановъ постъпилъ въ това училище.

Праздниченъ день младитѣ български школьники често посещавали Л. Каравелова и другитѣ български бунтовници и разговаряли съ тѣхъ по освобождението на България. Раковски въ това време билъ тежко боленъ въ Букурещъ. Въ тѣзи разговори се дошло до мисълта, че, за да се освободи България, не трѣбва да се прашатъ чети, а цѣлиятъ български народъ трѣбва да се подготви за общо въстание.

Василь Ивановъ става Василь Левски. Единъ праздниченъ день българската колония въ Бѣлградъ се събрала извънъ града на веселба. Тамъ младитѣ български бунтовници се упражнявали както всѣкога въ стрелба, надхвърляли се съ камъни, борѣли се, надбѣгвали се, катерѣли се по дърветата, прескачали и т. н. Въ тия игри най-много се отличилъ Василь Ивановъ. Въ едно надскачване той прескочилъ широкиятъ окопъ на старото турско укрепление. Като видѣлъ това, Любенъ Каравеловъ, извикалъ възхитенъ: „Това е левски скокъ!“

Дружината подела думата „Левски“ и почнала да нарича бившия дяконъ — **Василь Левски**. Василь приелъ това име и самъ почналъ да се нарича и подписва: **Василь Левски**.

Работитѣ въ Сърбия се промѣнили. Съзаклятници убили княза, и мѣстото му заелъ другъ князь. Сърбитѣ подозирали, че въ съзаклятието участвуватъ и български бунтовници. Сръбското правителство прогонило много отъ българитѣ, които сега се прехвърлили въ Ромъния. Тука се образувала четата на х. Димитра и Ст. Каражата и минала Дунава. Въ нея В. Левски не можалъ да вземе участие, защото по това време той лежалъ боленъ въ Бѣлградъ.

Д. Чолаковъ

ЗА ДЪРВА!

Щипе ни нослето
лудиятъ му вѣтъръ,
снѣжнитѣ калпаци
трижди ни премѣта...
Въ прѣспи до колѣни
газиемъ съсъ батя,
докато изтеглимъ
шейната съ дървата.

Пжтища, рѣтлини —
всичко е покрито
съ мекички килими,
съ ледни маргарити.
Пжтътъ къмъ гората
нѣкой е заличилъ —
на магьосанъ замъкъ
тя сега прилича.

Весѣ Паспалеева